

Herşey bitti dediğin anda başlar

İnsan, sebeplerin kapı kapı kapandığı, ümitlerin birer birer söndüğü bir noktaya gelmeden, hakiki melceyi tam manasıyla bulamaz. Zira kalp, sebeplere tutundukça Müsebbibü'l-esbâb'ı perde arkasında bırakır.

Nitekim Cenâb-ı Hak: **وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ**

رَحْمَتَهُ “Onlar ümitlerini kestikten sonra yağmuru indiren O’dur.” buyurur. Bu ayetin sırrını anlayan Hz. Ömer (r.a) kıtlığın en şiddetli anında, herkesin “Artık ümit kalmadı” dediği bir hengâmda şöyle demiştir:

“İşte şimdi yağmura kavuşurlar.”

Çünkü o an, halkın sebeplerden ümidini kesip doğrudan doğruya Müsebbibü'l-esbâb'a yöneldiği andır.

Nitekim Hazret-i Yunus’un (a.s) münâcatı da böyle bir anda doğdu. Gece bütün karanlığıyla çökmüş, deniz bütün dehşetiyle kabarmış, hut (balık) bütün azametiyle onu yutmuştu. Sebeplerin tamamı sükût etmişti.

Nemrud’un ateşi öyle bir hazırlanmıştı ki, kimse yaklaşıyor; devasa ateşe mancınıkla atılıyordu. Artık kurtuluş adına hiçbir sebep kalmamıştı. Tam o anda ilâhî emir geldi: **“Ey ateş! İbrahim’e karşı serin ve selâmetli ol!”** Ateş yakma vasfını kaybetti. Çünkü sebep değil, emri veren hükmeder.

Önlerinde deniz, arkalarında Firavun’un ordusu... Kavmi dedi ki: “Yakalandık!” Musa (a.s) ise: **“Hayır! Rabbim benimle beraberdir.”** dedi. Asa denize vuruldu ve deniz yarıldı. Yani yol, çıkmazın tam ortasında açıldı.

Kapılar kapandığında aslında bir şey bitmez... Sadece **yanlış kapılar kapanır.**

Ümitler söndüğünde aslında karanlık çökmez... Sadece **yalancı ışıklar söner.**

Ve kul o anda anlar: **Ne ateş yakar, ne deniz boğar, ne karanlık yutar... Hepsi bir emre bakar.**